

ODPIS

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Bogusław Cieśla

Sędzia WSA

Włodzimierz Kowalczyk (spr.)

Sędzia WSA

Maria Tarnowska

Protokolant

sekr. sąd. Ewa Sawicka-Bożek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2015 r.

sprawy ze skargi **Ogród Warszawa Stowarzyszenia na Rzecz Krajobrazu Kulturowego**

na postanowienie **Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego**

z dnia 28 listopada 2014 r. znak DOZ-OAiK-6700/1299/14[MT/126/14]

w przedmiocie **odmowy dopuszczenia do udziału w postępowaniu**

- I. **uchyla zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie organu pierwszej instancji,**
- II. **zasądza od Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na rzecz skarżącego Ogród Warszawa Stowarzyszenia na Rzecz Krajobrazu Kulturowego kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

starszy referent

Anna Tomaszek

UZASADNIENIE

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 r. po rozpatrzeniu zażalenia Ogródu Warszawa Stowarzyszenia na rzecz Krajobrazu Kulturowego, z siedzibą w Warszawie, ul. Panieńska 3A m. 13, na postanowienie nr 67 Z/14 Stołecznego Konserwatora Zabytków z dnia 29.08.2014 r.. o odmowie dopuszczenia ww. Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu w przedmiocie wydania pozwolenia na usunięcie drzew z terenu Parku Praskiego w Warszawie, wszczętym na wniosek m. st. Warszawy z dnia 22.01.2013 r. - działając na podstawie art. 89 pkt 1. art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. IJ. z 2014 r.. poz. 1446 j.t.) oraz art. 17 pkt 2 oraz art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 144 Kodeksu postępowania administracyjnego - utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W uzasadnieniu wskazał, iż z jak wynika z akt sprawy Ogród Warszawa Stowarzyszenie na rzecz Krajobrazu Kulturowego, 7 siedzibą w Warszawie przy ul. Panieńskiej 3A m. 13 pismem z dnia 12.08.2014 r. złożyło do Stołecznego Konserwatora Zabytków, działającego z upoważnienia Prezydenta m.st. Warszawy, wniosek o dopuszczenie do udziału na prawach strony w postępowaniu administracyjnym wszczętym na wniosek Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 22.01.2013 r. w przedmiocie udzielenia pozwolenia na usunięcie drzew z terenu Parku Praskiego w Warszawie. W powyższym postępowaniu zostały wydane decyzje rozstrzygające sprawę w części i na dzień złożenia rzeczzonego wniosku Stowarzyszenia przedmiotem postępowania było 57 drzew.

W uzasadnieniu wniosku Ogród Warszawa Stowarzyszenie na rzecz Krajobrazu Kulturowego wskazało, że cele jego statutowe, wymienione w § 7 ust. 1a. 1c, 1d Statutu są realizowane poprzez uczestniczenie w postępowaniach administracyjnych na prawach strony, natomiast interes społeczny w omawianej sprawie polega na trosce organizacji o stan zieleni miejskiej, w tym drzew, który budzi coraz większy niepokój mieszkańców Warszawy". Zdaniem wnioskodawcy, udział Stowarzyszenia w przedmiotowym postępowaniu przyczyni się do skuteczniejszej ochrony siedlisk przyrodniczych i przeciwdziałania niszczeniu gniazd ptasich.

Postanowieniem nr 67 Z/14 z dnia 29.08.2014 r. Stołeczny Konserwator Zabytków orzekł odmowie dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu

w przedmiocie udzielenia pozwolenia na usunięcie drzew z terenu Parku Praskiego w Warszawie na wniosek m.st. Warszawy. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ pierwszej instancji wskazał, iż mimo zgodności celów statutowych Stowarzyszenia z żądaniem zawartym we wniosku, nie skonkretyzowało ono, w jaki sposób jego udział w postępowaniu będzie realizowało interes społeczny, w jaki konkretnie sposób przyczyni się do skuteczniejszej ochrony siedlisk przyrodniczych i na czym ta ochrona miałaby polegać. Podkreślono ponadto, że w postępowaniu uczestniczy pięć organizacji społecznych, których celem działania jest dbałość o przyrodę, i w ocenie organu zapewnia to w sposób wystarczający udział społeczeństwa w tym postępowaniu. Argumentowano również, że postępowanie wyjaśniające zostało zakończone, zebrany jest materiał dowodowy pozwalający na podjęcie rozstrzygnięcia i zakończenie sprawy. Dopuszczenie kolejnej organizacji społecznej do udziału na prawach strony w tym postępowaniu mogłoby w sposób nieuzasadniony przedłużyć procedowanie w sprawie.

Na powyższe postanowienie Ogród Warszawa Stowarzyszenie na rzecz Krajobrazu Kulturowego złożyło zażalenie, podnosząc, że organ pierwszej instancji błędnie przyjął, iż nie został wykazany interes społeczny przemawiający za udziałem Stowarzyszenia w omawianym postępowaniu. Rozstrzygnięciu Stołecznego Konserwatora Zabytków zarzucono również naruszenie obowiązku równego traktowania przez władze publiczne organizacji społecznych oraz zakwestionowano argument dotyczący zakończenia postępowania wyjaśniającego i nieuzasadnionego przedłużania postępowania poprzez dopuszczenie do udziału w nim kolejnej organizacji.

Rozpoznając sprawę w postępowaniu odwoławczym Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego w pierwszej kolejności wskazał, że zgodnie z art. 31 § 1 Kpa organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem:

- wszczęcia postępowania.
- dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu,

jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny. Organ administracji publicznej, uznając żądanie organizacji społecznej za uzasadnione, postanawia o wszczęciu postępowania z urzędu lub o dopuszczeniu organizacji do udziału w postępowaniu. Zgodnie z regulacją zawartą w wyżej cytowanych przepisach, organizacja społeczna może wystąpić z żądaniem

wszczęcia postępowania lub dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny. Są to przesłanki inicjatywy procesowej organizacji społecznej, które muszą wystąpić łącznie - cel statutowy organizacji społecznej jest jednym elementem legitymującym żądania, drugim natomiast jest zgodność tego żądania z interesem społecznym. Rozpatrując wniosek organizacji społecznej, organy administracji muszą rozważać zarówno to, czy udział w postępowaniu znajduje uzasadnienie w postanowieniach statutu organizacji, jak i to, czy za tym udziałem, nawet gdy mieści się on w ramach działalności statutowej, przemawia interes społeczny (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2008 r., sygn. akt II OSK 264/07).

Pojęcie interesu społecznego w rozumieniu, w jakim występuje w art. 31 § 1 Kpa. jest pojęciem nieostrym, stwarzającym trudności interpretacyjne, mogące doprowadzić niekiedy do skrajności w zbyt zawężającej lub nazbyt rozszerzającej wykładni tego pojęcia przez organy administracji publicznej. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane przez ustawodawcę, zatem w każdej sprawie indywidualnej podlega ono wykładni organu, do którego zostało skierowane żądanie oparte na przepisie art. 31 § 1 Kpa. W związku z tym organizacja społeczna występująca z takim żądaniem, powinna starać się w każdej sprawie wykazać, że za wszczęciem postępowania z urzędu bądź za dopuszczeniem jej do udziału w postępowaniu przemawia interes społeczny. Dopuszczenie do udziału w postępowaniu podmiotu, który nie broni własnego interesu prawnego, zmienia układ praw procesowych strony, przyznając te prawa również innemu podmiotowi. Przy ustalaniu spełnienia przesłanek z art. 31 Kpa przez organizację społeczną nie jest dopuszczalna wykładnia rozszerzająca. Należy ponadto stwierdzić, że nie jest dopuszczalna taka wykładnia art. 31 § 1 Kpa, zgodnie z którą organ administracji publicznej byłby niejako automatycznie zobligowany do uwzględnienia żądania organizacji społecznej z tych tylko powodów, że jest ona formalnie organizacją społeczną, której żądanie jest uzasadnione celami statutowymi, bez badania czy przemawia za tym interes społeczny. Taka wykładnia byłaby sprzeczna z ratio legis cytowanego przepisu, gdyż zawęzałoby to zakres kompetencji organu określony w § 2 tego przepisu.

Odnosząc powyższe zapisy do niniejszej sprawy należy organ stwierdzić, że z akt postępowania wynika, że Ogród Warszawa Stowarzyszenie na rzecz Krajobrazu Kulturowego jest organizacją społeczną, a ochrona przyrody oraz dziedzictwa

przyrodniczego i ochrona zabytków, należą do jego zadań statutowych. Jednocześnie, w ocenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, wnioskujące Stowarzyszenie nie uprawdopodobniło, że interes społeczny przemawia za jego udziałem w postępowaniu w sprawie udzielenia pozwolenia na usunięcie drzew z terenu Parku Praskiego. We wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu Stowarzyszenie, poza zgłoszeniem żądania w tym zakresie i zadeklarowaniem, że „przyczyni się do skuteczniejszej niż dotychczas ochrony siedlisk przyrodniczych” i stworzy szansę „na przeciwdziałanie nagannym (karalnym) zdarzeniom, takim jakie miało miejsce w Parku Praskim w pierwszej połowie czerwca b.r. w związku z usuwaniem drzew, kiedy to zostało zniszczone (wskutek wycięcia drzewa) gniazdo pełzacza (chronionego gatunku ptaka) z jego lęgiem”, w ogóle nie odniosło się do tej kwestii. Stowarzyszenie nie wykazało, że posiada rozeznanie w tej konkretnej sprawie, dysponuje wiedzą dotyczącą występowania gatunków chronionych w obrębie przedmiotowych zadrzewień lub może wnieść do tego postępowania istotne dowody, które uzasadniałyby stwierdzenie, że udział Stowarzyszenia w niniejszym postępowaniu leży w interesie społecznym. Uzasadniając wniosek o dopuszczenie do udziału w postępowaniu Stowarzyszenie wskazało na okoliczności o charakterze ogólnym, takie jak „troska o stan zieleni miejskiej” i powołało się na treść wyroku WSA w Warszawie z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 1853/13, zgodnie z którym „organizacja społeczna powinna przytoczyć okoliczności konkretyzujące interes społeczny na jaki się powołuje w danej sprawie, jednak in concreto za wystarczające należy uznać powołanie się na dbałość o przyrodę, dążenie do zapewniania maksymalnej ochrony środowiska w tym ptaków, w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji.”. Odnosząc się powyższego, organ odwoławczy podkreślił, iż jest to jednostkowe orzeczenie wiążące organ (w tym wypadku Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego) w konkretnej, rozpatrywanej przez sąd sprawie, i któremu organ prowadzący niniejsze postępowanie przeciwstawić pragnie omówione powyżej orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt II OSK 663/11 i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1c) maja 2014 r., sygn.. akt. VII SA/Wa 437/14.

Stowarzyszenie, korzystając z wiedzy i wykształcenia posiadanych przez jego członków, nie wskazało choćby w ogólnym zarysie, w jaki sposób może przyczynić się do skutecznej ochrony siedlisk przyrodniczych na terenie Parku Praskiego, zachowania jakich chronionych gatunków chce dopilnować i jakie wartości

przyrodnicze są istotne i szczególnie cenne na omawianym terenie. Argumenty podniesione w zażaleniu na zaskarżone postanowienie w dalszym ciągu nie odwołują się do przydatnej w jakikolwiek sposób wiedzy merytorycznej członków stowarzyszenia na temat walorów przyrodniczych przedmiotowego parku i wpływu planowanych działań na ich zachowanie. Należy zatem podzielić stanowisko Stołecznego Konserwatora Zabytków, iż Ogród Warszawa Stowarzyszenie na rzecz Krajobrazu Kulturowego nie uprawdopodobniło, że przyczyni się aktywnie do lepszego wypełnienia przez postępowanie administracyjne jego celów oraz do rozpatrzenia sprawy zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej i do załatwienia sprawy w zgodzie z interesem społecznym i słusznym interesem obywateli.

Pozostałe zarzuty zgłoszone w zażaleniu a dotyczące udziału innych organizacji społecznych w postępowaniu oraz etapu postępowania organ odwoławczy uznał za zasadne, jednakże brak wykazania w sposób konkretny i precyzyjny, na czym polega interes społeczny przemawiający za udziałem Stowarzyszenia w tym postępowaniu i w jaki sposób może ono przyczynić się do ochrony tego interesu, przesądził o rozstrzygnięciu zapadającym w niniejszej sprawie.

Skargę na to postanowienie złożyło Ogród Warszawa Stowarzyszenie na rzecz Krajobrazu Kulturowego.

Zaskarżonemu Postanowieniu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 28 listopada 2014r. oraz Postanowieniu Nr 67 Z/14 Stołecznego Konserwatora Zabytków Stowarzyszenie zarzucono, że zostały one wydane z naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, które miało istotny wpływ na wynik i wadliwość podjętych przez organy I oraz II instancji rozstrzygnięć:

- art. 31 par. 2 Kodeksu Postępowania Administracyjnego (KPA) - gdyż w omawianej sprawie Stowarzyszenie, jako organizacja społeczna, miało pełne prawo uczestniczyć w omawianym postępowaniu na prawach strony,
- art. 7 KPA - gdyż nie wyjaśniono w nim prawidłowo stanu faktycznego sprawy - poprzez błędne wykluczenie zaistnienia ważnego interesu społecznego na rzecz słuszności uczestniczenia Stowarzyszenia na prawach strony w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania zezwolenia na usunięcie drzew w Parku Praskim.

nadto Postanowienie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Stowarzyszenie zostało wydane z błędnym zastosowaniem w jego podstawie

prawnej art. 138 par. 1 pkt. 1 PA (w związku z art. 144 KPA) - zamiast art. 138 par. 2 KPA, także w związku z art. 144 PA,

- usankcjonowano w nim dyskryminację Stowarzyszenia dokonaną przez organ I instancji. Dyskryminacja ta polegała na okoliczności iż w przypadku innych organizacji pozarządowych (typu ekologicznego) Stołeczny Konserwator Zabytków uznał interes społeczny przemawiający za tym aby dopuścić je do prowadzonego postępowania na prawach strony. Stało się tak pomimo wskazania przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, iż chociaż organ odwoławczy uznał przywołany także w zażaleniu zarzut dyskryminacji Stowarzyszenia za zasadny - to jednakże nie uchylił dokonanej przez Stołecznego Konserwatora Zabytków odmowy uwzględnienia wniosku Stowarzyszenia, wystosowanego na podstawie art. 31 par. 1 pkt. 2 KPA. Opisana sytuacja oznacza, że zaskarżone ostateczne postanowienie z dnia 28 listopada 2014r. zostało wydane po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego z rażącym naruszeniem zasady „prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej/9, o której jest mowa w art. 8 KPA.

W odpowiedzi na skargę organ wnosił o jej oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonym postanowieniu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje.

Skarga podlega uwzględnieniu.

Według art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu, kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 31 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000, Nr 98, poz. 1071 ze zm. - dalej jako k.p.a.), organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby wystąpić z żądaniem wszczęcia postępowania, bądź dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, gdy spełnione są równocześnie dwie przesłanki: po pierwsze wszczęcie postępowania jest uzasadnione celami statutowymi organizacji (wystąpienie tej przesłanki w niniejszej sprawie jest niesporne), po drugie za wszczęciem przemawia interes społeczny. Zauważyć należy, że użyte w tym przepisie pojęcie interesu społecznego nie zostało ustawowo zdefiniowane, co oznacza, że pojęciu temu nadaje treść organ

administracji publicznej w procesie stosowania norm prawa materialnego w konkretnej sprawie. Wymaga jednocześnie przypomnienia, że przy stosowaniu przepisów zawierających zwroty niedookreślone nie występuje uznanie administracyjne, pomimo ograniczonego luzu decyzyjnego, skoro ich znaczenie zostaje ustalone w wyniku wykładni.

Jak przyjęto w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, interes społeczny może polegać na tym, aby organizacja społeczna mogła wypełniać swoje statutowe i ustawowe uprawnienia wobec członków, jak również podejmować działania w celu ochrony praw pewnej grupy ludności (wyrok NSA z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. II SA 2464/00, Lex nr 81984). Natomiast, w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z dnia 28 września 2009 r., sygn. II GZ 55/09 (dostępne na stronie internetowej NSA pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl) podkreślono, że istotą udziału organizacji społecznej w postępowaniu administracyjnym, nie jest zaspokojenie partykularnych interesów samej organizacji, ale zapewnienie szeroko pojmowanej kontroli społecznej nad postępowaniem.

Ponadto orzecznictwo wskazuje, że niejednolite traktowanie żądań tej samej organizacji w różnych postępowaniach administracyjnych, lecz w takich samych okolicznościach sprawy, stanowi naruszenie zasady równości z art. 32 Konstytucji RP. W orzecznictwie tym wskazano, że przepisy art. 31 § 1-4 k.p.a. zawierają również elementy materialnoprawne, gdyż określają przesłanki uprawnienia organizacji społecznej do udziału w postępowaniu administracyjnym na prawach strony. Przesłanki te, czyli cele statutowe oraz interes społeczny, mają charakter materialnoprawny. Stosowanie art. 31 k.p.a. związane jest z określoną w art. 7 k.p.a. zasadą uwzględniania przy załatwianiu spraw interesu społecznego i słusznego interesu strony. Interesy te wynikają zaś przede wszystkim z norm prawa materialnego (wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2007 r. II GSK 20/07 Lex nr 338613).

Z powyższych wypowiedzi orzecznictwa wynika, że skoro podstawą działalności organizacji społecznej z założenia jest interes publiczny, zaś organizacja zgłaszając żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego zmierza do realizacji zadań mających znaczenie dla interesu ogólnospołecznego, o czym przekonuje ścisły związek celów statutowych tej organizacji z przedmiotem postępowania, to dopiero ustalenie przez organ okoliczności wyłączających istnienie interesu społecznego organizacji w powyższym znaczeniu uprawnia do wydania postanowienia odmownego na podstawie art. 31 § 2 k.p.a.

Niewątpliwie uzasadniony był postulat, aby organizacja przytoczyła okoliczności konkretyzujące interes społeczny w danej sprawie, jednak za wystarczające należało uznać powołanie się na uogólniony interes ogólny, związany z dążeniem do ochrony elementów przyrody znajdujących się na terenie Warszawy a w tym konkretnie przypadku ochrony składników Parku Praskiego. Natomiast z niedookreślonego charakteru kategorii interesu społecznego wynika, że wykluczone jest domaganie się od organizacji udowodnienia tej przesłanki zasadności żądania, o ile z przytoczonych w żądaniu twierdzeń może wynikać jego istnienie, w wyżej podanym rozumieniu.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy Stowarzyszenie wnosząc o dopuszczenie do udziału w toczącym się postępowaniu przytoczyło okoliczności konkretyzujące interes społeczny wskazując, iż jest on związany z prowadzoną dotychczas działalnością na rzecz ochrony przyrody. Jednocześnie Stowarzyszenie wskazało wiedzę na temat prowadzonych prac związanych z usuwaniem drzew nie tylko z terenu Parku Praskiego ale także innych parków znajdujących się na terenie Warszawy.

Ponadto Stowarzyszenie wskazało na występujące wcześniej nieprawidłowości związane z procesem wyrębu drzew podnosząc, że jego udział w postępowaniu może w przyszłości zapobiec takim zdarzeniom.

Dodatkowo zasadność udziału w postępowaniu argumentowano licznymi petycjami okolicznych mieszkańców zaniepokojonych dotychczasowym przebiegiem postępowań związanych z wycinką drzew w Parku Praskim.

Wreszcie podkreślić należy, że brak argumentacji dotyczącej różnego traktowania organizacji społecznych w tym postępowaniu oraz nieuzasadniona zmienność poglądów organu w kwestii dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w różnych, co do zasady zbliżonych postępowaniach czyni zasadnym zarzut naruszenia art. 8 k.p.a. i zasady równości wynikający z art. 32 Konstytucji.

NSA prezentował wielokrotnie pogląd, iż określone zachowania prawne organu w sprawach danego rodzaju, nie mogą ulec nagłej zmianie bez uzasadnionej przyczyny. Jeżeli więc organ, np. rozpatrywał przedkładane mu wnioski w określony sposób (kierując się konkretnym rozumieniem normy prawnej w danych okolicznościach faktycznych), to zmiana tego stanowiska, bez szerszego uzasadnienia, może stanowić naruszenie zasad określonych w k.p.a., w szczególności zaś zasady wynikającej z art. 8 tego aktu prawnego (pogłębiania

zaufania obywateli do władzy publicznej). Tym samym ogólnie należy stwierdzić, iż wahania poglądów prawnych wyrażanych w decyzjach organu administracji publicznej, kierowanych do tego samego podmiotu oraz na tle takich samych stanów faktycznych i tożsamej podstawie prawnej, mogą być uznane za naruszenie wskazanej zasady z art. 8 k.p.a.

Z tych względów ponownie rozpoznając sprawę organ administracji z uwzględnieniem przedstawionej przez Sąd wykładni art. 31 § k.p.a. rozważy zasadność wniosku Stowarzyszenia.

Zważywszy na powyższe Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c oraz art. 152 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270) orzekł, jak w sentencji wyroku

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

starszy referent

Anna Tomaszek